

Sygn. akt II CSK 578/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa L. G.
przeciwko "H. [...]" Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
w D.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 24 kwietnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 18 marca 2014 r., sygn. akt VII Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powód L.G. uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zarzucającej naruszenie art. 160, 328 § 2 oraz art. 233 § 1 w związku z art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c., art. 108 k.c. i art. 202 k.s.h., oczywistą jej zasadnością łączoną z kwestią dopuszczalności przyjmowania przez sąd drugiej instancji „za własne” ustaleń sądu pierwszej instancji.

Tak umotywowany wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na oczywistą jej zasadność, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia, objęta podstawami kasacyjnymi, jest dostrzegalna *prima facie*, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11). W sprawie - w której Sąd Apelacyjny „podzielił i uznał za własne ustalenia faktyczne i ocenę prawną roszczenia powoda” - nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia przytoczonych w skardze przepisów prawa.

Zgodnie z art. 378 § 1 i art. 382 oraz związanym z nimi art. 381 k.p.c., postępowanie apelacyjne jest kontynuacją merytorycznego rozpoznania sprawy. Orzeczenie sądu drugiej instancji wydane na skutek apelacji musi się więc opierać na ustalonej samodzielnie przez ten sąd podstawie faktycznej i prawnej. Sąd

drugiej instancji jest zobowiązany do odniesienia się do wszystkich zarzutów apelacyjnych. Gdy jednak uzna za trafne wywiązanie się z obowiązku wskazania w uzasadnieniu orzeczenia podstaw rozstrzygnięcia (art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c.) może nastąpić przez samo oświadczenie o akceptacji ustaleń faktycznych i ocen prawnych sądu pierwszej instancji (zob. w szczególności uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasady prawne - z dnia 23 marca 1999 r., III CZP 59/98, i 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 1998 r., III CKN 792/98).

Ponadto zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Co do zarzutów naruszenia art. 233 § 1 i art. 382 oraz art. 378 § 1 k.p.c. jako podstaw kasacyjnych zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2013 r., IV CSK 269/12 i 28 listopada 2013 r., IV CSK 187/13.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 i § 12 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowione z urzędu (Dz. U. 2013.490).